

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 2605/2024
03.10.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Миљуш, Татјане Матковић Стефановић, Мирјане Андријашевић и Иване Рађеновић, чланова већа, у парници по тужби тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Бисерка Крпић, адвокат у ..., против туженог „Maуur“ ДОО Суботица, чији је пуномоћник Дејан Чабаркапа, адвокат у ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2207/23 од 19.10.2023. године, у седници већа одржаној 03.10.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2207/23 од 19.10.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2207/23 од 19.10.2023. године, као недозвољена.

Образложење

Виши суд у Суботици је донео пресуду 10П 26/22 дана 17.05.2023. године, којом је констатовао да делимично усваја тужбени захтев, обавезао туженог да тужилци исплати износ од 837.108,00 динара, на име накнаде штете са законском затезном каматом од 17.05.2023. године до коначне исплате; преко досуђеног износа од 837.108,00 динара до износа од 1.130.143,00 динара са законском затезном каматом од пресуђења до исплате одбио тужбени захтев; одбацио тужбу у делу тужбеног захтева ради накнаде штете на намештају у висини од 66.965,00 динара, са законском затезном каматом од пресуђења до исплате; утврдио повлачење тужбе у делу тужбеног захтева ради раскида Уговора о купопродаји стана, исплате купопродајне цене, накнаде нематеријалне штете због претрпљеног страха у износу од 125.000,00 динара, са законском затезном каматом од пресуђења до исплате, те у делу евентуалног тужбеног захтева ради обавезивања туженог да тужилци обезбеди и пренесе у власништво други стан на истој локацији, исте квадратуре, без недостатака и уклањања о свом трошку материјалних недостатака на стану

број .., у улици ... број .., и обавезао туженог да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 293.181,20 динара.

Апелациони суд у Новом Саду је пресудом Гж 2207/23 од 19.10.2023. године, жалбу тужиље делимично усвојио, делимично одбио, жалбу туженог одбио, пресуду Вишег суда у Суботици 10П 26/22 од 17.05.2023. године преиначио у делу одлуке о парничним трошковима тако што је повисио износ трошкова досуђен тужиљи на износ од 488.418,73 динара, а потврдио у преосталом побијаном одбијајућем и усвајајућем непреиначеном делу, те одбио захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против наведене правноснажне другостепене пресуде тужени је изјавио благовремену посебну ревизију позивом на одредбе члана 404. Закона о парничном поступку, којом пресуду побија због битних повреда одредаба парничног поступка.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/2011 ... 10/2023 – други закон) ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности ревизије одлучује Врховни суд у већу од пет судија (став 2.).

Врховни суд је по цитираним одредбама испитао разлоге које тужени наводи за изузетну дозвољеност ревизије и закључио да нема услова да дозволи одлучивање о посебној ревизији. Посебна ревизија не може се изјавити због битне повреде одредаба парничног поступка, што су искључиви разлози ревизије. У ревизији тужени истиче да је пресуда захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП. Затим, наводи да је прекорачен тужбени захтев, на начин да је одлучено о нечем другом од онога шта је тужилац тражио и то у погледу лица на које је усмерена тужба, те даље да је пресуда донета по тужби коју је требало одбацити због непостојања тужбом означеног правног лица, првобитно туженог.

Све наведено су разлози који се тичу евентуалне повреде одредаба парничног поступка, што одредбом члана 404. ЗПП није предвиђено као разлог за изузетну дозвољеност ревизије. Ревидент не указује на разлоге због којих би било потребе да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, нити на потребу за новим тумачењем права.

Како је наведено изостало, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке овог решења, по одредби члана 404. став 2. Закона о парничном поступку.

Ревизија туженог је недозвољена, по одредби члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 403. став 3. Закона о парничном поступку којим је прописано да ревизија није

дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде којом је усвојен тужбени захтев је износ од 837.108,00 динара, што одговара динарској противвредности износа од 7.011,93 евра на дан подношења тужбе 16.10.2014. године (1 евро = 119,9834 дин).

Због тога је Врховни суд одбацио ревизију, као недозвољену по одредби члана 413. Закона о парничном поступку, у ставу два изреке овог решења.

**Председник већа-судија
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић